

„Sinna pead pühhapäwa pühhitsema,“ ütles Klaus halleda healega. „Selle wasto olli temma teades keige ennamiiste patto teinud, sellepärast waewas jesamma käst teddda keige raske mine. Ta olli Jõsanda sanna ja kulutamist põlganud, siis tulli Jõsand müüd waljo õppetusega temma jure temma maiasse. Agga jesamma õppetus, et kül keikile näitis hirmuks ollwad, ei olnud muud kui armastuse ja armo täht. Kristohwri palwet piddid Jummalast kuulnud, ja temma ödde ja bemees Jõsandale ommaks sama. Kui ei tahtnud armastusest tulla, siis piddid wäe kaupa tulles; nemmad ei sanud wasto seišta otsani; nemmad piddid õnsaks sama. — Ei wõtta Jõsand keiki inimesti sel wiisil enese pole tõmbada; wahhest kapputab agga nisugaste tähtede ja õppetustega nende süddamete peäle. Sest neil on silmad, agga ei nä mitte, ja on kõrwad, agga ei kule mitte. „Arge eksige mitte; Jummal ei anna ennast pilkada.“ Kohto päwal wõttab Jõsand öölda: „Tagganege minust, minna ei tunne teid mitte. „Siis ei aita egga kahhetsemine, egga kaebamine; siis ei hüa kellad enam: Tulle, tulle! —

Jälle olli üks aasta möda läinud, Klaus ellas alles, agga sai käed piisut ligutada, ei jalgo

koggoniste mitte. Kellad hüüdsid; ta istus ukse ees, temma poeg Brits keige norema lapsega temma kõrwas, ja Kadrina teiste kolme lastega läks kirrisko. Kristohw olli täis rõmo, et temma jelts suremaks kašwanud; ja kui ta Klausse peäle watis, wõttis ta ennast sega trööstida: on temma jallad kül alwatud, omneti on südda ellawaks sanud. „Minna ja minno perre tahhame Jehowat tenida,“ seisis temma süddame sees. Ta kandis omma rasket nuhtlust sure kannatusesega; Kadrina ei sanud temmast kuulda pahhaid sanno, nenda kui enne; ta olli ikka rännalik ja hea temma wasto; ei wõinud sant olla ta wasto, temma hädda nähhes, egga julgenud kaebada ja tõ ja waewa raskeks panna. Kül olli Kadrinal enam murretseda kui enne, ta piddi tõle minnema ja koddo weel õhto hilja keik tõimetama; agga ta olli rõmus, Jõsanda peäle lotes, ja pühhitses pühhapäwa rõmo ja kindla lotusega Jõsandale. Klaus ei pühhitsenud mitte üksnes pühhapäwa, waid keik nädalt, ja teggi müüd, mis ta enne teggemata jätnud. Temmal olli aega, omnad lapsed õppetada, neidega laulda ja palwet tehha. Waggad lapsed on Jummalale õnnistamine. Klaus ei sanud omma lastele paljo ufi ridid murretseda, agga nemmad ei kiskunud ni paljo kui enne, ja ollid ikka puh-